

PARAULA I VIDA

Laïcat 2020, Poble de Déu en sortida

El «Congrés de laics 2020, Poble de Déu en sortida», convocat per la Conferència Episcopal Espanyola com a culminació del seu Pla pastoral, va reunir a Madrid 2.200 persones de totes les diòcesis i moviments laïcals els dies 14 al 16 de febrer.

Des d'Urgell hi vam participar dotze persones i jo mateix. Va ser una experiència eclesial molt joiosa i reeixida, en què hem pogut copsar el pas i l'acció de l'Esperit en tants i tants dels presents. S'havia donat un procés sinodal, entre tots, que reclama ara una continuïtat en la vida de les diòcesis. I ho intentarem també a Urgell. Comencem un procés que continua obert i ens exigeix seguir caminant com a Poble de Déu en sortida. Un procés guiat per l'Esperit, present des del principi dels treballs del Congrés.

La intenció és impulsar la conversió pastoral i missionera dels laics dins el poble de Déu, per donar veu al laïcat, associat i no associat. L'ambient, la joia entre tots, el respecte pel pensament divers, l'acollida i l'escolta, la suma entre tots, la complementarietat de serveis i missions, la receptivitat... han estat una experiència

sorprenent, i que no semblava fàcil, si atenem la història més recent d'aquest tipus d'encontres i les dificultats per caminar junts. Déu inspira aquesta obra de comunió i de missió. S'han sembrat les llavors necessàries per renovar i dinamitzar el laïcat, i ara esperem que donarà els seus fruits.

La ponència final ho reflectia bé, amb un doble objectiu: d'una banda, presentar les aportacions dels Grups de Reflexió després del recorregut dels 4 itineraris que havien constituït l'eix central de Congrés; i de l'altra, oferir un escenari de futur immediat que permeti aprofundir en les prioritats que, en un exercici de sinodalitat, s'han pogut identificar durant aquest procés.

Nous reptes, per a ser sal i llum, Església misericordiosa, acollidora i oberta al món d'avui i, sobretot Església fidel a Jesús i al seu Evangeli. Cal sortir fins a les perifèries, diàleg i trobada, viure des de la pregària i els sagraments, obertura als que busquen, conrear les llavors de la Paraula, proximitat als pobres i als qui pateixen, anunciar l'Evangeli i estar a gust amb el poble. Potser s'haurà pogut trobar un llenguatge laïcal comú. S'ha insistit en la vocació i en el protagonisme del laïcat, que ha de trobar

camins de participació eclesial, sempre en clau de missió i no de poder; i alhora s'ha obert un procés guiat per l'Esperit. També es va demanar donar resposta a les 3 preguntes inicials: Quines actituds hem de convertir? Quins processos hem d'activar? I quins projectes podem proposar?, tenint en compte els 4 itineraris del Congrés: el primer anunci, l'acompanyament, els processos formatius i la presència en la vida pública, que marcaran el treball pastoral del futur, ja que expressen la missió encomanada com a cristians. Serà fonamental passar d'una pastoral de manteniment a una pastoral de missió, amb processos i projectes pastorals renovats, amb acompanyament real, grups i escoles de formació en la fe, i processos de diàleg amb la societat civil, cuidant l'acompanyament dels qui s'hi comprometen. Ser Poble de Déu en sortida suposa que la nostra fe adquireix tot el seu sentit quan som capaços de compartir-la amb els qui estan al nostre voltant. El Congrés en cert sentit resta com obert, i està cridat a constituir el punt de partida de nous camins per al laïcat en comunió. Caldrà deixar-se guiar per l'Esperit!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

VI Rencontre de Directeurs spirituels de Séminaires

Els dies 23, 24 i 25 de febrer va tenir lloc a Madrid el VI Rencontre de Directeurs spirituels de les diòcesis d'Espanya, organitzat per la Comissió Episcopal de Seminaries i Universitats de la CEE. Hi van assistir l'Arquebisbe d'Urgell i President de la Comissió, Mons. J.-E. Vives, amb el vocal Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar de Terrassa, amb Sergio Requena, Director del Secretariat de la Comissió.

En les diverses ponències i aportacions es va aprofundir en l'acompanyament espiritual dels futurs sacerdots, tal com es proposa en el recent aprovat «Pla de formació sacerdotal. Formar Pastors Missioners».

També es va projectar i comentar el film *El novè dia* amb una valenta figura sacerdotal. I van tenir lloc també reunions de grup i diàlegs amb els ponents.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Domesticar la vida, objectiu del transhumanisme (I)

La domesticació de la vida és l'objectiu central dels transhumanistes. El seu focus d'atenció està posat, sobretot, en la condició humana, però també s'estén, indirectament, en altres formes de vida, com la vegetal i l'animal.

Mitjançant la tecnologia no solament som ja capaços d'alterar i de modificar la nostra pròpia naturalesa, sinó també la dels éssers que ens envolten, la de les plantes i la dels animals, la dels microorganismes i la dels éssers unicel·lulars. Aquesta voluntat de domesticar la vida mitjançant el poder tecnològic obre una tensió dialèctica de gran profunditat

entre el transhumanisme i els corrents ecologistes.

Cal subratllar aquest xoc ideològic. Des del transhumanisme, com veurem, es qualifica la posició ecologista de bioconservadora, en la mesura en què defensa un respecte, quasi sagrat, de l'ordre natural, dels ecosistemes, de la naturalesa tal com ens ha estat donada, mentre que des del transhumanisme es defensa el legítim dret de l'ésser humà no solament d'alterar-se tecnològicament a si mateix, si així ho desitja, sinó, també, els altres éssers que configuren el món sempre i quan això millori el seu confort i qualitat de vida.

El supòsit del que parteix el transhumanisme és problemàtic i discutible: l'ésser humà, mitjançant l'instrumental tecnològic de què disposa, és capaç de dominar i de sotmetre no solament la seva naturalesa, sinó la naturalesa dels altres éssers i posar-la al servei del progrés radical.

En aquest supòsit, però, hi ha una sèrie de preno-tanda que són discutits tant per biòlegs com per ecòlegs i filòsofs. En parlarem en posteriors comentaris.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Laicado 2020, Pueblo de Dios en salida

El «Congreso de laicos 2020, Pueblo de Dios en salida», convocado por la Conferencia Episcopal Española como culminación de su Plan pastoral, reunió en Madrid a 2.200 personas de todas las diócesis y movimientos laicales, los días 14 al 16 de febrero. Desde Urgell participamos doce personas y yo mismo. Fue una experiencia eclesial muy gozosa y que nos llenó a todos, en la que hemos podido captar el paso y la acción del Espíritu en tantos y tantos de los presentes. Se había dado un proceso sinodal, entre todos, que reclama ahora una continuidad en la vida de las diócesis. Y lo intentaremos también en Urgell. Empezamos un proceso que continúa abierto y nos exige seguir caminando como Pueblo de Dios en salida. Un proceso guiado por el Espíritu, presente desde el principio de los trabajos del Congreso.

La intención es impulsar la conversión pastoral y misionera de los laicos dentro del pueblo de Dios, para dar voz al laicado, asociado y no asociado. El ambiente, la alegría entre todos, el respeto por el pensamiento diverso, la acogida y la escucha, la suma entre todos, la complementariedad de servicios y misiones, la receptividad... han sido una experiencia sorprendente, y que no parecía fácil, si atendemos a la historia más reciente de este tipo de encuentros y las dificultades para caminar juntos. Dios inspira esta obra de comunión y de misión. Se han sembrado las semillas necesarias para renovar y dinamizar el laicado, y ahora esperamos que dará sus frutos.

La ponencia final lo reflejaba bien, con un doble objetivo: por un lado, presentar las aportaciones de los Grupos de Reflexión tras el recorrido de los 4 itinerarios que habían constituido el eje central de Congreso; y por otro, ofrecer un escenario de futuro inmediato que permita profundizar en las prioridades que, en un ejercicio de sinodalidad, se han podido identificar durante este proceso.

Nuevos retos, para ser sal y luz, Iglesia misericordiosa, acogedora y abierta al mundo de hoy y, sobre todo Iglesia fiel a Jesús y a su Evangelio. Hay que salir hacia las periferias, diálogo y encuentro, vivir desde la oración y los sacramentos, apertura a los que buscan, cultivar las semillas de la Palabra, cercanía a los pobres y a los que sufren, anunciar el Evangelio y estar a gusto con el pueblo. Quizá se haya podido encontrar un lenguaje laical común. Se ha insistido en la vocación y en el protagonismo del laicado, que debe encontrar caminos de participación eclesial, siempre en clave de misión y no de poder; y al mismo tiempo se ha abierto un proceso guiado por el Espíritu. También se pidió dar respuesta a las 3 preguntas iniciales: ¿Qué actitudes debemos convertir? ¿Qué procesos debemos activar? Y ¿qué proyectos podemos proponer?, teniendo en cuenta los 4 itinerarios del Congreso: el primer anuncio, el acompañamiento, los procesos formativos y la presencia en la vida pública, que marcarán el trabajo pastoral del futuro, ya que expresan la misión encomendada como cristianos. Será fundamental pasar de una pastoral de mantenimiento a una pastoral de misión, con procesos y proyectos pastorales renovados, con acompañamiento real, grupos y escuelas de formación en la fe, y procesos de diálogo con la sociedad civil, cuidando el acompañamiento de quienes se comprometan. Ser Pueblo de Dios en salida supone que nuestra fe adquiere todo su sentido cuando somos capaces de compartirla con los que están a nuestro alrededor. El Congreso finalizó en cierto sentido de forma abierta, y está llamado a constituir el punto de partida de nuevos caminos para el laicado en comunión. ¡Habrà dejarse guiar por el Espíritu!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

XIV Jornada de mestres i professors de Religió, «Aprendre a Ensenyar», a Sant Julià de Lòria

La parròquia de Sant Julià de Lòria, al Principat d'Andorra, acollirà el proper 21 de març la 14a Jornada de mestres i professors de Religió de Catalunya i Andorra, «Aprendre a Ensenyar». Es tracta d'una trobada de formació anual organitzada pel Secretariat d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), que enguany se celebra amb la col·laboració de la Universitat d'Andorra, i el Comú de Sant Julià i el Govern d'Andorra. Hi donen suport diferents editorials.

El programa s'iniciarà a les 9.30 del matí amb l'acollida i el lliurament de materials, i després de la benvinguda als assistents, s'ha previst la ponència de la Sra. Irene Rigau sobre el tema «Reptes per a una educació integral, avui». Després de la conferència, s'han organitzat 11 tallers diferents de formació, amb diferents percepcions i disciplines: sobre l'art d'explicar històries a la classe de Religió; l'emoció i l'espiritualitat a través de la música i el cinema; els profetes; les trobades amb Jesús que canvien una vida i com explicar-ho als infants; l'art i l'espiritualitat; l'efectivitat de les xarxes socials per fer arribar el missatge cristià als joves;

i una visita a l'Espai Columba de Santa Coloma d'Andorra i un altre a l'església de Sant Julià i Sant Germà, on es pot resseguir l'iconografia cristiana actual a través de l'obra del P. Marko Rupnik, un mestre del mosaic. Les activitats es portaran a terme al Centre Cultural i de Congressos Lauredià.

Aquestes jornades de treball es van iniciar l'any 2006, i cada any han anat celebrant-se en diverses diòcesis de Catalunya. És la segona vegada que la diòcesi d'Urgell acull la trobada, després que ja ho va fer l'any 2010, també a Sant Julià de Lòria.

► **Formació en art gòtic a les Avellanés.** El Monestir de Bellpuig de les Avellanés, al Bisbat d'Urgell, va acollir la tercera sessió del curs

de formació 2019-2020 de Catalunya Sacra, centrada en l'art gòtic. La sessió d'aquesta oferta formativa estava pensada per a

estudiants dels graus universitaris relacionats, gestors de patrimoni, guies turístics o persones interessades en les humanitats. Es va iniciar amb una conferència del Dr. Marc Sureda en la que va explicar les nocions de la jerarquia eclesiàstica. Posteriorment, el Dr. Alberto Velasco va parlar del P. Jaume Pasqual i l'Escola de Bellpuig. A la tarda, la Dra. Francesca Español va fer una àmplia i completa ponència sobre el monestir de Bellpuig i les tombes dels comtes d'Urgell. La quarta i darrera sessió del curs de formació d'aquesta sèrie es farà el 20 de març a l'església romànica de Santa Maria de Barberà (Bisbat de Terrassa). Les inscripcions per a aquesta sessió ja estan obertes.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui manté la mirada sobre Jesús aprèn a viure per servir. No espera que comencin els altres, sinó que va a buscar el semblant» (2 de febrer).

@Pontifex: «Hi ha una pobresa que hem d'acceptar, la del nostre ésser, i una pobresa que hem de buscar, la concreta, de les coses d'aquest món, per ser lliures i poder estimar» (6 de febrer).

@Pontifex: «De la soledat no se'n surt tancant-se en nosaltres mateixos, sinó invocant el Senyor, perquè el Senyor escolta el crit de qui està sol» (6 de febrer).

@Pontifex: «L'home més gran nascut de dona —Joan Baptista— i el Fill de Déu van escollir el camí de la humiliació. Aquest és el camí que Déu mostra als cristians per seguir endavant. No es pot ser humil sense humiliacions» (10 de febrer).

Formació de mestres i professors de Religió d'Urgell

Uns 38 mestres i professors de Religió del Bisbat d'Urgell es van trobar, el dissabte 22 de febrer al Santuari del Sant Crist de Balaguer, en un curs de formació organitzat per la Delegació d'Ensenyament, amb el suport de l'editorial Edebé. Fou impartit per Jesús Manuel Gallardo, i tractà sobre «les metodologies actives que són afins a l'ensenyament religiós escolar».

L'objectiu de la formació era reflexionar sobre la implantació de la innovació en la pràctica diària de l'ensenyament; conèixer, comprendre i practicar eines i rutines de pensament per el dia a dia de l'aula; dominar i aplicar la metodologia activa de l'aprenentatge cooperatiu, per crear en els alumnes el gust pel treball cooperatiu, a través d'una experiència «sinodal»; i, a la fi, també donar a conèixer entre els mestres i professors eines per tal de potenciar l'aprenentatge. El ponent va parlar d'entendre les tecnologies d'informació i comunicació com a eines educatives potents, motivadores i útils, al temps que han de servir per millorar la competència digital dels alumnes. En aquest sen-

tit, es pretén capacitar els docents perquè s'iniciïn en l'ús d'algunes eines digitals en xarxa, desenvolupin les seves pròpies propostes didàctiques i les apliquin a l'aula. L'objectiu final no és un altre que impulsar i potenciar l'aprenentatge competencial, la motivació de l'alumnat i afavorir una atenció a la diversitat més eficaç a través de les pos-

sibilitats que obre l'ús coherent de les TIC. Per això, des del punt de vista pedagògic, aquestes tecnologies passen de ser TIC a ser TAC: tecnologies per a l'APRENENTATGE i el CONEIXEMENT.

A la trobada va assistir el Delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert. Es va cloure la formació amb un dinar de germanor.

Consell Diocesà de Càritas d'Urgell a Balaguer

Al Residència del Sant Crist de Balaguer va tenir lloc la reunió del Consell Diocesà de Càritas d'Urgell, el dissabte dia 29 de febrer, presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i President de Càritas diocesana, i pel Director voluntari de Càritas, Sr. Josep Casanova. Hi van assis-

tir representants de moltes Càritas parroquials. Es van analitzar i es van aprovar per unanimitat els balanços i els pressupostos de l'entitat, així com més detallats els de «Grapats» (Empresa d'Inserció Social) i de «Grapats - Centre Especial de Treball». Es va prestar especial atenció a la Me-

mòria interna 2019 de Càritas Diocesana i, alhora, la Memòria de les dues altres entitats dependents de Càritas diocesana, així com dels 5 centres territorials, i les propostes de futur que vol anar desenvolupant Càritas. Cal considerar amb atenció algunes dades: que Càritas Diocesana d'Urgell té actualment uns 300 voluntaris cooperadors, amb 5 centres de desplegament territorial a Balaguer, La Seu, Puigcerdà, Tremp i Vielha. Amb 2 projectes nous: Espai Grapats i Càritas Ecocanvi. El Pla d'acció social va arribar durant l'any 2019 a 1.030 famílies amb unes 2.020 persones beneficiades, de les quals el 55% són dones, el 38% no tenen estudis o només els primaris, el 48% són de nacionalitat espanyola, i el 15% tenen treball però tan precari que no arriben a cobrir les seves despeses, ja que fins i tot alguns no cobreixen la quarta part del sou mínim interprofessional. En ajudes socials s'han pogut atendre 504 famílies, amb uns beneficiaris de 1.235 persones. Per a despeses netament d'ajudes socials enguany es van poder repartir 170.000 euros.

Es va donar gràcies a Déu per aquest increment del servei de Càritas diocesana i parroquials que arriba a les persones. I s'agraï tot el que fan els qui ens ajuden a ajudar.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Agapit (†342), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant

Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. *Tortosa*: Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567). Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església.

19. □ Dijous [2S 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.

18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Filèmon o Filemó, mr.

(287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b. 6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17. 34-38)]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

Diumenge III de Quaresma (A)

COMENTARI

«Senyor, doneu-me aigua d'aquesta»

Mosaic de la trobada de Crist i la samaritana (2006), de Marko Rupnik. Capella del Centre de trobades dels PP. Reparadors a Capiago (Itàlia)

La imatge de l'assedegat que busca ansiosament l'aigua és molt clara. A la Bíblia és una imatge de la necessitat que tenim de felicitat, de vida, en el fons, de Déu. Trobem a l'evangeli una escena deliciosa: la samaritana no vol reconèixer la set que té de felicitat, de vida plena i per això quan Jesús li diu: *Dona'm aigua*, ella es queda en la superfície: *Vós, jueu em demaneu aigua a mi que soc una samaritana?* Jesús insisteix: *Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.* Però la dona encara no es vol assabentar: *Senyor, aquest pou és fondo i no t'eni res per treure aigua. ¿D'on la traieu l'aigua viva?* És ara quan Jesús toca el seu problema: *Vés a cridar el teu marit i torna.* I ella confessa: *No en tinc de marit.* Però no vol entrar en la seva vida, i en fuig plantejant temes teològics: *On cal adorar Déu? Però Jesús insisteix: Els qui adoren Déu han de fer-ho en esperit i en veritat.* Ara ja es va centrar en el més important: *Sé que ha de venir el Messies. Quan vingui ens ho explicarà tot.* I arriba la revelació: *El Messies soc jo, que parlo amb tu.* La dona ha descobert en Jesús aquell que pot omplir no la gerra d'aigua sinó la seva pròpia vida. És Déu qui li pot donar l'autèntica aigua de la felicitat. I es converteix en apòstol: *Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. ¿No serà el Messies?*

A la primera lectura trobem un poble assedegat que es queixa amargament de la seva set. I Déu proveeix d'aigua el poble: *Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua i tot el poble podrà beure.* Moisès ho va fer així. Un cop més, només Déu pot apagar la nostra set de vida. I és que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Res no pot apagar la nostra set de vida, de felicitat, d'infinit; només Déu amb el seu amor total i gratuït. I plens d'aquest amor ens cal ser apòstols com la samaritana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaces de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'eni res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Un-gít. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Èxodo (Éx 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaria llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo.

Era hacia la hora sexta. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla».

«Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adorareis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo».

En aquel pueblo muchos samaritanos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».